

Askéza podľa svätej Terezy, nespočíva vo veľkých pôstoch, ktoré druhí ľudia vidia a obdivujú, ale vo vernosti tomu, čo je našou povinnosťou, v prijímaní úskalí, ktoré prináša život, a v konaní drobných obiet, o ktorých viem len ja a Boh.

1. Plnenie si svojich povinností

Pre Terezku to bolo dôsledné dodržiavanie kláštornej disciplíny. **Keď zazvonili, vstala. Chodila načas do**

kostola, do práce, do jedálne. Kľáčala, sedela, bdela, pracovala, presne tak, ako to predpisovala regula, a to aj vtedy, keď už bola veľmi chorá a cesta z cely do kostola jej trvala viac ako pol hodiny, lebo musela na každom schode odpočívať. Nikdy neporušovala prikázané silencium, aj keď na chodbe videla baviace sa hlúčky sestier, medzi ktorými bola neraz aj matka predstavená. Ako svoju povinnosť a poslanie prijímala všetky rozhodnutia predstavenej, bez jediného slova aj vtedy, keď bola presvedčená, že jej nároky a rozhodnutia nie sú správne. Po istých duchovných cvičeniach jej veľmi pomohol otec Prou, keď ju na spovedi vypočul a vyviedol ju z duchovných úzkostí. Terezka prosila predstavenú o dovolenie, aby sa mohla s otcom ešte raz porozprávať. Tá však nesúhlasila. Keď

sa to dozvedela magisterka, bola rozhodnutá predstavenej pripomenúť, že Terézia má na takéto stretnutie právo. Terezka ju však odhovorila. Poslúchala bez výhrad.

Azda najťažším pokáním bolo pre Terezku zrieknutie sa nežností rodných sestier, ktoré nahradili v jej živote matku po tom, ako zomrela. S dvoma staršími sestrami-matkami sa stretáva v Karmeli, nikdy si však nenárokuje žiadne privilégia, viac pozornosti či prejavy lásky, a to ani počas rekreácie, kedy by na to teoreticky mohol byť priestor.

2. Prijímanie životných situácií

Terézia v kláštore veľmi trpela pre zimu, príčinou bolo sychravé podnebie Normandie, ale aj to, že v kláštore sa nekúrilo. Terezka si **nikdy nepýta teplejšiu prikrývku alebo hrubšiu bielizeň**. Prijala zimu ako prostriedok, cestu pokánia a prinášala tieto „malé obety“ Bohu. Nikdy si nešúchala ruky, aby v nich rozprúdila krv, neschovávala dlane pod habit, v jedinej miestnosti kláštora, kde sa kúrilo, sa objavila len zriedka.

Podobne to bolo s **prijímaním jedla**. Nikdy si ho nedochucovala soľou, korením, ba ani miešaním. Istý čas bola jej spoločníčkou pri stole staršia chorá sestra, ktorá vždy vypila celú fľašu šľavy, ktorá patrila obom. Terézia si **nikdy nenárokuje svoj diel** a nikto iný okrem nej si to nevšímne... „Prišla som sem robiť pokánie,“ s touto myšlienkou všetko prijíma a obetuje.

Azda v najväčšej miere sa ukázala Terezkina odovzdanosť do Božích rúk počas jej nesmierne ťažkej a bolestivej choroby. **Trpiaca sa nestážuje, len prijíma. Nežiada od Boha ani zdravie, ani skorú smrť, ale len to, čo bude „On sám chcieť...“**

S rovnakou pokorou prežíva aj duchovné suchoty, ktorými trpí posledné roky života. Nesťažuje sa, prijíma suchopárnosť v modlitbe, pri liturgii, pobožnostiach a všetko obetuje. *Ježiš spí na loďke a ona ho nechce budiť.*

3. Drobné obety

Terezka prijala každú nepríjemnú situáciu ako príležitosť poslúžiť Bohu a preukázať mu lásku, priniesť malý kvietok k jeho nohám.

Ako mladá, pätnásťročná novicka je vďačným terčom posmechu a uštipačných poznámok matky predstavenej a magisterky. Tá, keď zbadá na okne rozbitý kvetináč, automaticky to prisúdi Terézii. Ona sa ale nebráni. **Väčšiu hodnotu má pre ňu mlčať a trpieť v spojení s tým, ktorý nevinne trpel za spásu sveta, ako dokázať predstaveným, že jej ubližujú.**

Keď jej pri praní nepozorná spolusestra špliechala špinavou vodou do tváre, neodvrátila sa, ani nenapomenula sestru, **ale tešila sa z každej kvapky, „perly“, ktorú môže Bohu darovať.**

„Treba využiť každú príležitosť na malé skutky pokánia, keďže nemôžeme robiť veľké veci...“

Terezka je vynaliezavá v hľadaní spôsobov, ako prinášať obetu: „Ak vám ťažko padne prať v studenej vode, je to znak, že je to protivné aj vašim spolusestrám. Potom ta choďte vy. Ak je však veľmi horúce počasie, ostaňte pracovať pri kotle... Keď si vyberiete najnepríjemnejšie miesto, cvičíte sa v pokání a súčasne v láske k blížnemu.“

Terezka všetky príkoria a obety znáša s úsmevom, preto si spolusestry mysleli, že je spokojná a život v Karmeli nie je pre ňu nijakou obetou. Aj to je jej odpoveďou na evanjeliové: *„Pomaž si hlavu a umy si tvár... aby nie ľudia videli, že sa postíš, ale tvoj Otec, ktorý je v skrytosti.“*

Takto Terezka slúžila staršej nevrlej sestre Petre – s láskou a úsmevom, aj keď nebola za svoje námahy odmenená vľúdnosťou ani vďakou.

Aj ty to dokážeš!

Máme pred sebou širokú lúku posiatu drobnými farebnými kvetmi. Našou úlohou je za 40 dní natrhať čo najviac z nich a priniesť k nohám trpiacemu Ježišovi. Nie preto, že by to on potreboval, ale preto, že takéto skutky vykonané z lásky nás môžu priviesť bližšie k nemu.

Naše obety nemusia byť veľké, práveže majú byť skryté, aby o nich nikto netušil. Majú byť poskladané z drobných sebazaprení, ktoré nám denne ponúka život. Vyberiem si ten menší kúsok čokolády; keď mi vynadajú, že zle parkujem, poviem: *prepáčte, máte pravdu*; keď si manžel nechá rozhádzané veci, upracem mu ich a ani sa o tom nedozvie; prehliadnem rozmrvený koláč na gauči a nebudem sa sťažovať, keď ma niekto predbehne v čakárni u lekára.

A vlastne, toto nemusíme obmedziť len na obdobie pôstu...